

1. Als je iets heel graag wil

Na kinderverhalen schreef ik verhalen voor volwassenen, thrillers, romans, gedichten en reisverhalen. Maar het liefst schrijf ik een sprookje. Waarom? Dat zal ik proberen uit te leggen.

Ieder sprookje begint met Er was eens ... “Er” geeft niet duidelijk aan waar het zich afspeelt en ook “eens” zegt niet in welke tijd. Dat is makkelijk. Je kan er nu een blij verhaal van maken. Mocht je iets willen verzinnen dat in de Middeleeuwen speelt in de tijd dat er de pest was, dan kan je een boeiend verhaal schrijven, maar leuk zal het niet zijn. Moet je dan over een prinsesje schrijven, bijvoorbeeld over een dochter van tsaar Nicolaas de Tweede in Rusland, dan zal het zeker geen leuk verhaal worden wanneer het zich afspeelt in 1917 en in 1918. In 1917 brak de Russische Revolutie uit en op 17 juli 1918 werden tsaar Nicolaas II, zijn vrouw Alix en hun vijf kinderen geëxecuteerd. Wordt dus ook geen leuk verhaal. Of speelt het zich af in de Tweede Wereldoorlog in Europa, dan wordt het een ernstig verhaal. Niet leuk. Denk aan de bombardementen in Londen en Rotterdam en aan de vele doden die er toen vielen en aan de vele joden die in de gaskamers vergast zijn. Zal ook geen leuk verhaal worden. Dan maar naar deze tijd. Een kind volgen in Oekraïne waar Rusland mee in oorlog is, is geen optie. Een verhaal over een jongetje in Gaza, waar Israël binnenviel? Een oorlog tegen Hamas en nu ook al tegen Hezbollah. Nee. Daarom vlucht ik naar een sprookje. Daarin kan alles gebeuren wat we willen en niets kan me tegenhouden. Vandaar dit korte sprookje dat zich ergens afspeelt. En wanneer?

*

Julian

De hoofdpersoon is Julian, een vriendelijk klein jongetje dat de jongste is in een gezin met zeven kinderen. (Let op, ook zeven is een getal dat in sprookjes voorkomt). Zijn broers plagen hem en laten hem dingen doen die ze eigenlijk zelf moeten doen. Hij voelt zich een soort Assepoester, maar hij snapt dat dat niet kan, want zij was een meisje. Wat een meisje precies is weet hij niet. Ze schijnen er anders uit te zien dan jongetjes. Ja, zijn broers zien er net zo uit als hij, maar hoe zijn moeder eruit ziet? Zij is wel een meisje, maar wel een oude, en hij heeft haar nog nooit bloot gezien. Toch is zijn moeder de enige die altijd aardig tegen hem is. Ze vindt dat de jongen heel stil is, geen vriendjes heeft en eigenlijk wel somber is. Ze vraagt hem wat hij scheelt. Hij zegt aarzelend dat hij zo eenzaam is. Zijn broers pesten hem en hij heeft niemand om mee te praten. Niemand die naar hem luistert. Zijn moeder troost hem.

‘Lieverd, praat maar met mij of met de bloemen of met de dieren, die luisteren allemaal naar je. Vertel wat je dwars zit.’

‘Maar bloemen kunnen je toch niet horen? En praten kunnen ze ook niet.’

Zijn moeder aait over zijn bol.

‘Weet je waarom de planten in ons huis het zo goed doen? Dat komt omdat ik tegen ze praat. Dan voelen ze zich lekker en gaan ze beter groeien. En laatst las ik een verhaal over een vrouw die steeds maar Au, Au en nog eens Au hoorde. Ze zat in de tuin en liep naar de heg en keek in de tuin van de burens. De buurvrouw was in de tuin aan het werk. Ze had een snoeischaar in haar handen en elke keer als ze een bloem afknipte, hoorde ze Au. Die plant had dus gevoel. Pijn. En uitte dat. Dus planten kunnen ook praten.’

Julian keek zijn moeder aan. Wat een onzin vertelde ze. Of was het misschien waar?

‘Ook dieren luisteren naar je, Julian. Je kan ze alles vertellen. En als je het heel graag wil, dan zullen ze je antwoorden. Als je iets heel graag wil, dan komt het uit. Heb je wensen?’

Julian knikte.

‘Blijf iets dan heel graag willen, dan komt het uit.’

Julian wandelde naar het park waar een grote vijver was. Er stond een bankje waarop hij ging zitten. Hier zwommen heel veel eendjes.

‘Goedemiddag allemaal. Hebben jullie het naar jullie zin? Jullie zijn met zoveel. Ik ben maar alleen. Heb niemand om mee te praten. Mijn broers zien me niet zitten. Ze vinden me te klein. Maar jullie lijken me zo blij.’

Natuurlijk kreeg hij geen antwoord, maar plotseling kwam er een eendje het water uit dat vlak bij zijn schoenen ging zitten.

‘Hoi,’ zei Julian, ‘ik ben Julian en wie ben jij?’

De eend keek hem aan.

‘Ik ben Kwek. Mijn moeder noemt me zo, omdat ik zo veel klets. Dit is allemaal familie van me. Gezellig, hè. Waarom ben jij alleen?’

Julian wist niet wat hij hoorde, maar zijn moeder scheen gelijk te hebben.

‘Wat een lieve eend ben jij. Wat goed dat je mensentaal spreekt.’

‘Alleen tegen mensen die dat geloven,’ zei het eendje.

‘Ik vind het tof om met je te praten. Mijn moeder zei dat alles uitkomt wat je heel graag wil.’

‘En jij gelooft dat hè. Goed van jou. Je moeder heeft gelijk. Heb je een wens? Als je die hebt, komt die uit. Kom je morgen weer?’

En Julian beloofde dat.